märts 2011

KoosOlek

Järvamaa Kogukonnaleht

Paide võiks olla oma muusika nägu

Kaido Kirikmäe

elukutseline heli looja ja vabakutseline anarhist.

Tänapäeva ühiskonna elukorraldus on oma olemuselt ülinõudlik. Sotsiaalses sfääris püsimiseks on vajalik oskus end näidata nii üksikisikul kui ettevõttel, üht moodi särada soovivad nii köögis askeldav pereema kui ka prooviruumis katsetav muusikaline kollektiiv. Üks laseb end paista Facebooki keskkonnas, teine kogub kiidusõnu klubides.

Ja linnad. Ka nemad otsivad oma nägu. Mõnel on see lihtsam, toetudes rikkale minevikupagasile, teised on aga sunnitud rohkem pingutama. Ja kui veidi filosoofeerida, siis isegi näotus võib olla omamoodi näo omamine.

Olgu.

Tallinn on pealinn, Tartu peaga linn, Pärnu suvisel ajal peolinn, Viljandis toodetakse kultuuri ja korraldatakse üha populaarsemaks muutuvat Pärimusmuusika festivali ning Kuresssaare ning Haapsalu, kus saab nautida mineviku hõngu ja turgutada tervist.

Seda nimekirja võime jätkata isegi väikelinnade tasandil. Võtame näiteks Viljandi maakonnas asuva alevi mõõtu Suure-Jaani. Neil on seda "mida-gi", millele toetuda - heliloojad Kapid, Mart Saar, Johann Köler, Lehola Lembitu...

Kuid mis on kõige olulisem, nad ei ole ainuüksi jäänud peatuma kusagilt kaugusest kumavale minevikule, vaid on suutnud kunagise annetatu muusikafestivali näol eduks pöörata.

Või Järvakandi. Kunagine klaasitööstuse meka oleks võinud jääda lihtsalt üheks bussipeatuseks Eestimaa kaardil, kuid hetkeseisuga teab nii noor kui vana, et Järvakandi = Rabarock ja Rabarock seondub ühtaegu Järvakandiga.

Samuti Kilingi-Nõmme, kus toimub juba aastaid Schillingi nimeline festival, mis praeguseks koondab kokku hulga inimesi üle Eesti ning suudab kordki aastas elu sisse puhuda kogu väikesele linnakesele.

Meie peatume aga pikemalt Paidel.

Kõigepealt ajamasina abil aastajagu tagasi. Viibisin kord ühes autos, mille omanikud mind lahkesti Tartust Paidesse transportisid. Tegemist oli kultuuriga seotud inimestega, kes ajavad omi asju nö. kõrgemal tasandil. Vaevalt olime õhtupimedas üle linnapiiri jõudnud, kui autojuhi kõrval istuv daam kommenteeris "Isikupäratu linn". Tahtsin küll talle sisimas vastu vaielda, et Paides on kireva ajalooga Vallimägi ja Jüriöö paiku saadeti teise ilma muinaseestlaste 4 kuningat ja siin on parim pizza kogu Eestis ja et Arvo Pärt nägi just Järvamaa pealinnas ilmavalgust.

Ma ei mäleta täpselt, aga võimalik, et minu mõtted takerdusid sinna, kust nad ka alguse said. Mulle tundus, et neil inimestel oli osaliselt õigus. Tähtis on mäletada minevikku, kuid kes elab ainult minevikus, elab ilma olevikuta.

Siin linnal on oma ajalugu, aga seda autentselt esitleda on tõeline kunst, et asjad ei kukuks välja tsirkuse laadi ettevõtmisena.

Majad ilma elaniketa on praktiliselt kasutud, rahvas ilma neile omase kultuurita - peaaegu null.

Võimalik, et silmitsen Paidega seonduvaid asju sisserändaja vaatevinklist, aga mulle tundub, et juba aastaid kestnud imago loomine pole siin vilja kandnud. Üritatakse välja mõelda midagi uut ning jäetakse kasutamata suured kultuurilised maavarad, mida me hetkel ohtrasti omame.

Nendeks on Paides sündinud või elavad muusikainimesed, kes suudavad antud momendil värvikat tooni anda nii Eesti kultuurimaastikul kui ka üha enam mujal maailmas. Olen kindel, et enamuse väljaspool Paidet elavate inimeste jaoks omavad need ansamblid ja artistid linna näo kujundamisel kordi suuremat tähtsust, kui hiiglaslik spordihall või kaasajastatud Vallitorn.

Näiteks kohalik kitarripopi kollektiiv Ans.Andur, keda teatakse muusikasõprade seas just tänu oma eripärasele, lihtsusele toetuva nn. Paide saundi järgi ja ka korraldajad on väga hästi kursis, et see Järvamaalt pärit nelik suudab kontserdisaali kokku meelitada sadu kuulajaid.

Või Paide kivikuningad Nevesis, kellel on jõudnud tekkida väga hea tehnilise ansambi maine ja kelle vastu tuntakse huvi ka Soomes toimuvate festivalide organisaatorite poolt.

Ja kas me oleme kursis, et Paide linnast on sirgunud ka järgmised seened - kummalis-kosmilise hip-hopi ning rnb viljelejad Onesense leibeli artistid Kali Briis ning Ki En Ra, kellest viimases Eesti Ekspressis pikemalt juttu tehti.

Ja hapra, kuid imeilusa häälematerjaliga Tiiu Kiik, kes on osalenud Eurovisiooni eelkonkursil Eesti laul ja on korduvalt pälvinud tähelepanu piiri taga elavate muusikafännide poolt.

Kes on aga siitsamast pärit salapärane Kurt Webbers Pink Band, kelle heliplaat "Cafe Regatt" tunnistati nii mitmeski Eesti juhtivas meediaväljaandes Nädala albumiks nr.1?

Või kes teadis, et Saksa-maal üliolulise plaadilepingu sõlminud ja Venemaa avarustes tuuritava ansambli Sinine juhtfiguur Mauno Meesit on Paides sündinud inimene?

Oma siinsetes arutlustes olen jõudnud arusaamiseni, et Paide linnal on olemas suurepärane algmaterjal nö. oma näo kujundamisel ja kahju kui see jäetaks kasutamata ning jätkuks andekate inimeste väljavool sinna, kus tundub olevat viljakam pinnas oma saavutuste realiseerimiseks.

Usun, et praegune kohalik kultuuripoliitika vajab elus püsimiseks uut hingamist ja julgeid, kuid praktilisi lahendusi, mis oma maksumuselt jäävad paljude investeeringutega võrreldes tagasihoidlikeks numbriteks, kuid tänu neile teatakse Paidet kui toredat linnakest, kus pulbitseb vilgas muusikaelu ja kus toimuvad tõeliselt huvitava sisuga festivalid, mis äratavad tähelepanu nii meil kui mujal.

Loomulikult võib kohalikus kontekstis tõstada küsimuse, et kas just selle suuna arendamine oleks kõige õigem tegevus linna maine kujundamisel, kuid see kõik oleks kujund, mis töötaks just nüüd ja praegu.

Kui Paide julgeb end sümboliseerida Eestimaa südamena, siis südame tegevusel peaks olema oluline ja märgatav mõju ülejäänud organitele. Et teataks, et see süda tuksub tugevasti ja miks mitte muusikalises rütmis.

Waldorf meie peres

Kadri Roosi

11. veebruaril toimus Paide kogukonnakeskuses hariduseteemaline juturing, kus Keila waldorfkooli „Läte“ üks asutajatest, Urmas Keller, jagas oma kogemusi kooli asutamisest ja käigushoidmisest. Sellest juturingist ajendatuna, tahaksin jagada oma muljeid ja kogemusi ühest waldorf-pedagoogika meetodeid kasutavast lasteaiast, millega meie pere oli seotud kaks aastat.

Nagu peaaegu kõik lapsevanemad, hakkasime haridusteemadest huvituma siis, kui esimene laps lasteaiaealiseks sai. Laps sai kohe peale sündi, ilma pikemalt mõtlemata, riikliku lasteaia järjekorda registreeritud (elasime tol ajal Tallinnas, kus sobiva lasteaia kohad olid väga defitsiitsed). Lapse kolmeaastaseks saades, alustasime lasteaiaga harjutamist, mis on tõenäoliselt paljudele lapsevanematele tuttav kadalipp. Probleemideks osutusid kohe lasteaias magamine, söömine, lapse antipaatia mõne kasvataja suhtes, haigused ja suhted mängukaaslastega (rühmas oli 24 last). Ma ei saa öelda, et meil lasteaiaga harjumine raskelt kulges aga laps ei näidanud kordagi välja vaimustust sinna mineku suhtes ning ka minul ei olnud head meelt last sinna saata. Paistis, et üks kasvataja nii paljude laste kohta ei suuda tagada kõikide laste turvalisust ega ka lastega rahulikult süvenenult tegeleda. Lärm oli enamasti mänguruumis kõrvulukustav, mis on ka päris loomulik nii suure lastehulga puhul. Kurbnaljakad olid peaaegu ühesugused laste joonistused stendil, valdavalt plastmassist mänguasjade hunnikud ning kiirustavad lapsevanemad, kes peaaegu et ei tervitanudki üksteist. Pidasime selles lasteaias vastu poolteist hooaega. Ühel hetkel tuli meil haiguse tõttu lastaias käimises pikem paus ja samal ajal kuulsin hea tuttava kaudu lasteaiast, kuhu tema lapsed algusest peale hea meelega tahtsid minna ning, kus lapsevanemad lausa iga nädal kogunesid ja arutasid haridus-eteemadel. Tekkis huvi ja otsustasime proovida. Olgu öeldud veel, et olin selleks ajaks muidugi kuulnud ja lugenud waldorfpedagoogikast aga pidasin seda meie ühiskonna jaoks liiga pehmeks ja mitte sobivaks. Ühesõnaga, olin waldorfi suhtes skeptiline.

Uus lasteaed kujutas endast poolepäevapikkust lastehoidu, mis kasutas üsna palju waldorfpedagoogika elemente. Lasteaed paiknes suure hooviga ümbritsetud funktsionalistlikus eramajas. Majas oli kaks rühma – vanemad ja nooremad, kokku u. 20 last. Kusjuures rühmad koostati osaliselt ka laste iseloomu järgi – rahuarmastavad väiksemate rühmas ja mürtsumad suuremate rühmas. Enamus lapsi ei käinud iga päev lasteaias, vaid mõnel päeval nädalas. Hommikusöök söödi kodus ja lasteaeda tuldi kella üheksaks. Siis toimus küünlavalgel hommikune muinasjutu-lauluring ja selle järel iga päev erinev loominguline tegevus – maalimine, näitlemine, liikumine. Eredamalt on meelde jäänud, et iga reede oli küpsetamispäev, kus iga laps pätsis valmistehtud kuklitainast omale meeldivate täidistega kukli. See küpsetati valmis pealelõunaks ning igaüks sai süüa omatehtud kuklit lõunasöögiks või viia see hoopis koju. Hommikusele tegevusele järgnes õues mängimine, nii nagu igas teiseski lasteaias. Õues oli lastel olemas lastemõõtu tööriistad aiatööks ja lumerookimiseks ning, kui kasvataja asus näiteks peenraid korrastama, tulid lapsedki mõni kord talle appi.

Üheks suurimaks erinevuseks tavalasteaiast ja ühtlasi minu jaoks eredamaks elamuseks, oli päeva ainuke söögikord, mis toimus peale õueskäiku. Kõik lapsed aitasid katta laua. Söögiks olid erinevad ökoloogilised pudrud moosiga ja taimetee. Kasvataja sõi ühes lauas koos lastega. Kõigepealt süüdati laual küünal, siis loeti lühike söögipalve ja seejärel tõstis kasvataja lastele portsud ette ning hakati koos sööma. Kusjuures kedagi ei sunnitud sööma ja alati oli lubatud toit järele jätta. Pigem kasvataja teadis juba ette laste soove ning jagas selle järgi ka portsud. See kõik toimus pühalikus ja mõnusas rahus. Lõpetuseks kustutati küünal ja lapsed aitasid koristada laua.

Selles lasteaias ei olnud lastel kohustust lõunaund magada. Peale lõunat oli lihtsalt vaiksem olemine. Kes tahtis või muidu ära väsis võis magada. Suuremad ja neil kel und ei tulnud said lõunapausi ajal vaikselt lugeda ja pikutada.

Teine meeldejäävaim elamus oli erinevad tähtpäevad, mida koos vanematega tähistati. Ei toimunud tavapärast laste esinemist vaid kasvatajad mängisid lastele väikesel dekoreeritud laual waldorfnukukestega teemakohase näidendi ning sellele järgnes mõnus teeõhtu koos vanematega. Muidugi võisid lapsed jõulupeol vabal tahtel ka luuletusi lugeda. Meenub veel, et jõulukingid (väikesed erinevad jõuluehted – vilditud lambad, lõnganukud) valmistati lastevanemate poolt ühiselt ühel varasemal lastevanemate koosviibimsel. Ära jäid igasugused kommipakid ja suured kingikotid. Ka jõuluvana, keda mõned lapsed ju paaniliselt kardavad, ei tulnud. Samuti oli lihtne ja pühalik kevadine koolisaatmisepidu - Lastele jutustati üks õpetlik muinajutt, seejärel pidid lõpetajad pugema läbi linadest ja toolidest tehtud tunneli, mis sümboliseeris astumist järgmisesse astmesse ning igaüks sai kaasa ka muinajuturaamatu. Muidugi järgnes sellele ka isetehtud tordi söömine ja tee joomine.

Väga lihtsalt ja minimalistlikult oli lahendatud mänguasjade pool. Vähe oli päris asjade plastmassist koopiaid. Suurem osa mänguasju oli puidust või riidest lihtsad kannid, mis jätsid piisavalt ruumi lapse fantaasiale. Laste kujutlusvõime laseb ühel lihtsal ümmargusel pulgal olla ju ühes mängus rännukepp, teises rong, kolmandas mõõk, neljandas klopits. Mängumajadeks või koobasteks olid telgikujuliselt üles riputatud õhulised riidepalakad. Üheks lemmikumaks mängukomplektiks osutusid klaaskuulid ja puidust rennid nende veeretamiseks. Kuna lasteaed asus endises eramajas, olid mängutoad hästi väikesed ja leidus erinevaid soppe ning nurgataguseid, kuhu oma mäng püstitada. Kuna lapsel oli võimalik oma mänguga eralduda, ei olnud majas kuulda mingit erilist lärmi, igaüks kuulis iseennast ning polnud tarvidust teisest üle karjuda.

Maalimises ja joonistamises ei lastud kujutada lastel mingit reaalset asja vaid eesmärgiks oli julgustada värvidega abstarktset mängimist, mistõttu igas pildis peegeldus lapse selle hetke meeleolu ning iga pilt oli teisest erinev.

Üheks olulisemaks osaks lastaeaia toimimises oli lapsevanemate omavaheline suhtlemine. Koos sai rajatud lasteaiahoovi puupakkudest liivakastronimismaastik, püstitatud kiiged, istutatud kevadel ürdiaed ja maasikataimed ning läbiviidud väikesi oskustejagamise töötubasid (n. leivaküpsetamine).

Ja see kõik ei meeldinud mitte ainult meile, lapsevanematele, vaid ka meie lastele (keda lasteaias käis meie perest selleks ajaks juba kaks) ja kes nautisid neid paari lasteaiapäeva nädalas väga. Alles hiljem olen mõistnud, et selles lasteaias käsime lastega koos ka meie ise ja seda sõna otseses mõttes. Kuigi ma ei ole siiani süstemaatiliselt waldorfmeetodeid enda jaoks selgeks teinud, aiman ma oma kogemuse najal, et selle pedagoogika eesmärgiks ei ole lapsele valmis teadmisi serveerida vaid pigem õppimise- ja arenemistahte õhutamine. Waldorf laseb lapsel olla laps ja innustab samal ajal ka lapsevanemaid oma lastega koos kasvama ja arenema.

Kui nüüd tagasi tulla Paides toimunud waldorfhariduse juturingis tõstatatud küsimuse juurde, et kas Järvamaal on võimalik rajada waldorfpedagoogikat kasutav lasteaed või kool, siis arvan, et tõenäoliselt ei ole meil praegu selle jaoks piisavat hulka aktiivseid vanemaid. Küll aga on Järvamaal palju väikseid koole ja lasteaedu, kus oleks võimalik tänase seisuga õpetajate ja lapsevanemate eestvedamisel waldorfpedagoogikat kasvõi osaliseltki kasutusele võtta. Kindlasti aitaks see nii meie lastel kui ka meil endil olla uudishimulikum, avatum ja loomingulisem. Peaasi, et lapsevanematel ja õpetajatel oleks julgust ning tahtmist waldorfpedagoogikasse süveneda.

PS! Waldorfpedagoogika kohta saab rohkem teada Tartu Waldorfpedagoogika Seminaris
http://www.waldorf.ee/seminar.html
http://www.maarja.tartu.ee/blogi/kolitused

"Kõhna Grete galerii ja Näljase Kultuuri allee"

Leho Rubis

Pea aasta Paides Tallinna tänaval tegutsenud „Kõhna Grete“ galerii on tunnistus sellest, et siin on midagi väga hästi ja samas veidralt viltu. Nö kodanikualgatusena loodud galeriis on aasta jooksul toimunud nii kohalike kui ka kaugemalt pärit kunstnike näitusi. Galerii, mille olemasolust on teadlik näiteks hetkel seal oma töid näitav Riia kunstnik Irina Ošleja kuid arvatavasti väike osa kohalikust elanikkonnast. Probleem on laiem – kas kujutav kunst on midagi, mis kaunistab (heal juhul) ruumi lõunalauas või on tal inimesele pakkuda midagi enamat. Kas visuaalkultuuri roll kaasaja inimesele seisneb vaid esteetiliselt nauditava reklaami loomises, kleidi või auto tarbimisele meelitamises?

Mitmete mineviku kõrgkultuuride valitsejate (renessanssiaegne Itaalia, India, Jaapan jne) jaoks on kunst olnud elus nii ülima esteetilise naudingu kui ka elu sügavama olemuse vahetu edasiandja. Kuid enamiku siinsete riigi tasandi otsustajate jaoks on kunstikultuuriga seotud küsimused vaid tüütu kohustus (alati leidub meeldivaid erandeid) kui see just ei puuduta avalikke monumente või suurüritusi, mis on läbi inimkultuuri ajaloo olnud võimu kinnitajaks. Ehk – ilu või asjade olemuse asemel on olulisem, et oleks kõigile mõistetav, kelle või mille pärast asi tehtud. See ei ole vale, kuid siin on midagi puudu – oskus ja harjumus lugeda kujutava kunsti koode, süüa seda silmadega nagu maitsvat toitu või juua hõrku veini, nii et see tõesti toidaks vaataja südant või intrigeeriks intellekti.
Miks on see oluline? Enamasti sulgeme me silmad vaid magama minnes – *me näeme kogu aeg midagi*. Suur osa sellest on inimese loodud ja mõjutab meid nii vormi kui värviga st paneb millelegi mõtlema või midagi tundma. See on kellegi väja mõeldud ja selle aja ja koha kultuuri väljendus – me ei ole hetkegi ärkvelolekust vabad sellest, mida näeme. Suurel osal sellest, mida näeme on nö tarbimisväärtus – majad, tänavad, aiad, linnakeskkond laiemalt jne kuid isegi neid püüavad inimesed enamasti endale esteetiliselt meeldivalt kujundada. Iga taolise teo taga on teatav tunnetus ja mõtteviis. Kujutava kunsti puhul on kadunud tarbimisväärtus kuid seda olulisem kindlatesse koodidesse kootud isiklik maailmatajumisviis, mis tarbimiskohustusest vabastatuna võib kanda teisi eesmärke. Näiteks võimalust tajuda maailma kuidagi uut moodi, näha või tajuda asju, mille olemasolust enne teadlik ei oldud või tähele ei pandud. See tähendab kindlasti ka võimet lihtsalt vaadelda, ilma eesmärgita, mis võib vabastavalt mõjuda maailmas, kus kõike tehakse vaid mingit tulemust taga ajades. Selle keele mõistmiseks on vaja end täpselt samuti harida kui muusikas või mis iganes teises distsipliinis, kas või näiteks keemias.

Ühelt poolt peaks seda mõistmist andma haridus (millised nägid välja teie kunstiajaloo tunnid?), teisalt galerii(d), mis euroopa linnades on alati auväärsetel kohtadel, sest ainult toimiv kunstielu pakub võimaluse ja

Miks just "Kõhn Grete"?

Paide kunstigalerii asub Tallinna 11 hoones selle koha peal kus keskajal asus üks Paide ordulinnuse eelkindluse torne, mis kandiski nime "Kõhn Grete". Võimalik, et tegu oli tornitüübi nimetusega nagu "Pikk Hermann" Toompeal või Paide vallimäel. Võimalik aga, et mingil põhjusel nimetati niimoodi just Paide kindluse torni. Kõhna Grete torn hävis Liivi sõjas. Galerii seos kohaliku ajalooga on oluline, et ehkki ta ei pea olema alati näoga sinnapoole pööratud.
Galeriid on võimalik külastada tööpäeviti kell 10-14.00. vt.ka veebi galerii.weissenstein.ee

püsiva vajaduse kunsti nautida ja nii igapäevast elu rikastada. Kunsti tajutakse ka ühe kohaliku identiteedi loojana. Paides oli aasta tagasi seoses Vallitorni funktsiooni muutumisega kadumas ainuke tegutsev galerii (kui tihti te sinna spetsiaalselt näituse pärast sattusite?). Professionaalse kunstigalerii linna keskusesse loomine on juba aastaid olnud kuuma kartulina veeretatud teema. Normaalses euroopa linnas on see täpselt samaväärne iseseisev kultuurikeskonda kujundav objekt kui kontserdi- või teatrisaal. Tänu Jaak Salmari initsiatiivile ja mitmete vabatahtlike abiliste tööle pandi aasta aega tagasi alus hubasele „Kõhna Grete“ galeriile, mis loodetavasti jääb kauaks kohalikku kunstielu rikastama. Siinkohal tänud nii kõigile kaasaaitajatele, majarahvale kui ka linnavalitsusele! Meeldiva variatsioonina tekkis ka Kultuurimaja kontsertsaali juurde galeriipind, mis mõjub loomuliku täiendusena seal toimuvate kontserdite ja etenduste kõrval kuid oleks kindlasti piinlikult kohatu näiteks spordikeskuse koridori seinal.

Hetkel on „Kõhna Grete“ galeriis üleval Riia kunsniku Irina Ošleja näitus "Veneetsia unelm". Ta on varem Eestis esinenud Kuressaare linnuse galeriis. Kuuldes esimest korda, et Paides astub üles Riia kunstnik, mõtlesin, et mis võiks teda motiveerida siinses väikelinnas üles astuma. Mu meeldivaks üllatuseks oli avamisel kohal palju rahvast ning seejuures polnud kindlasti vähe tähtis fakt, et avamisel esinesid Tiiu Kiik ja teda saatnud Kaido Kirikmäe. Tore kujutava kunsti ja muusika kombinatsioon, mis ei jätnud külmaks ka külaliskunstnikku, kelle looming samuti unenäoliselt pehme ja selge kujundikeelega. Irina Ošleja maalide ja joonistuste aluseks on nii teadvel kui unes tehtud reisid, kus piir une ja teadveloleku vahel muutub ähmaseks.

Enamasti veenva tehnikaga teostatud tööd põhinevad mitmel juhul unenägude situatsioonidel, mis kohalviibinud pereliikmete tunnistusel hiljem tihti ka tegelikus elus juhtusid. See näitus on intrigeeriv võimalus tajuda teise inimese sisemaailma ja leida kujuneva kunstniku viiteid euroopa kunstiajaloole. Nii see näitus kui ka sellele eelnenud Paide Lastekunstikooli õpetaja Mare Olevi õpilaste näitus viitavad järjepidevuse tähtsusele kunstikultuuris. Mare Olev (elik 'Mari' nagu teda teavad kõik ta õpilased), kelle vaikse töö tulemusel on viimased paarkümmend aastat Paidest Eesti kunstikõrgkoolidesse õppima läinud kümneid noori (kes küll siia enamasti tagasi ei tule...), väärib kindlasti kummardust aastatepikkuse pühendumise eest. Vaatamata tobedate poliit- ja ühepäevaprojektide kohustuste täitmisele on tal jätkunud jõudu suhelda noortega ja siiralt edasi anda klassikalisi kujutava kunsti loome aluseid muutuvas ajas ja tingimustes. Taolised kunstikoolid on tihti varjupaigaks kujunevatele, ehk veidi teistmoodi või isepäiselt mõtlevate noorte jaoks. Ja iseseisev, samas teist enda kõrval austav suhtumine ja mõtlemine on ju meeldiv kõigile ....

Seega – elujõudu 'Kõhna Grete' galeriile ja meeldivaid näitusi kogu linna, valla ja maakonna inimeste jaoks!

TÜ maali osakond 2001 - bacalaureus artium

TÜ kunstiajaloo osakond 2010 - magistrikraad

korduvad Põhja-India klassikalise muusika õpingud Indias

erinevad isiknäitused ja esinemised eestis, vt täpsemalt www.lehorubis.com

Kunstifestivali "Kolmkõla" organisaator

Uudised ja teated:

Kogukonna karaski retsept:

125g kohupiima
1 muna
2,5 dl piima
1 dl õli
2,5 dl odrajahu
1,5 dl nisujahu
0,5 tl soodat
0,5 tl soola
4-5 tl suhkrut
köömneid

Kuumuta ahi 175 kraadini. Sega muna, kohupiim, piim, õli, sool, suhkur ja köömned.
Teises kausis sega odrajahu,nisujahu ja sooda. Vala piimasegu jahusegusse ja sega läbi.
Küpseta u 45 minutit.
Head isu!

Paide kogukonnakeskus (Tallinna tn 11) pakub teise korruse galeriid **laste sünnipäevade pidamiseks**.
Ühe tunni hind 3 eurot.
Küsi lähemalt: kogukonnakeskus@weissenstein.ee

TAASKASUTUSKESKUS on avatud reedeti ja laupäeviti kell 10-14 Paides Lai tn 5 (vana kinomaja).
Müügil kasutatud mööbel, riided, jalatsid, lauanõud, raamatud, heliplaadid, lastekaubad jt.
Võtame vastu kõike taaskasutatavat kaupa. Suuremale kogusele mööblile tuleme ise järele.
Info tel: 563 570 05

UUSKASUTUS!

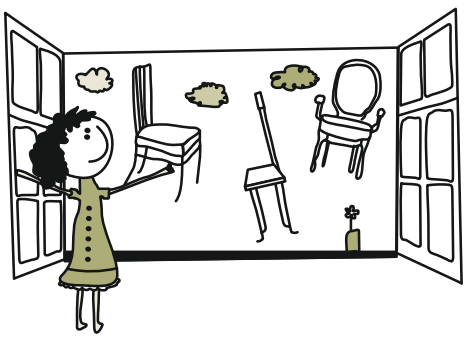

Paide kogukonnakeskus otsib oma ärklikorruse saali jaoks kasutatud toole, pinke, diivanipatju jms.
Tasume PAIdes!

P.A.J.de Plank

Lisainfo: www.weissenstein.ee, kogukonnakeskus@weissenstein.ee

Ajalehte KoosOlek pannakse kokku vabatahtlike poolt. Ka sinu lugu, kiri või teade on siin teretulnud, saada see palun meiliaadressile ajaleht@ weissenstein.ee. KoosOlekut levitatakse tasuta. Kui soovid, et selle väljaandmine jätkuks, siis võid teha oma annetuse allpool, rohelises kastis märgitud pangakontole.

Alates aprillikuust alustab Paide kogukonnakeskuses teisipäeviti kell 11-13 tegevust
väikelaste (1,5-4a) mänguring.
Mänguringi võivad lapsevanemad tuua oma lapsed siis, kui soovivad ise kogukonnakeskuses tegeleda neile huvipakkuvaga (käsitöö, teabematerjalidega tutvumine, lihtsalt omavaheline suhtlemine).
Lastega tegeleb sel ajal mänguringis kogenud juhendaja.
Mänguring toimub keskuse teise korruse saalis, kus on lastele mänguasju ja palju liikumisruumi.
Ühe korra tasu on 1 euro, mis tuleb tasuda kohapeal sularahas.

Kontakt: 51934139

Neljapäeviti kell 10.00 -11.30
Paide kogukonnakeskuses (Tallinna tn 11)

väikelaste loovusring 1- 4 aastastele, koos vanematega.

Loovusring arendab laste koordinatsiooni ja käelist tegevust.
Ühe korra tasu on 4€, kuumaks on 14€
Loovusringi juhendab Triin Metsalu
Eelregistreerimine telefonil 5216861 (Katrin)
Kohtumiseni!

MTÜ Käsitöö Katsikud

Tallinna tn 11 Paide

Majaomanike nõustamine, koolitused, praktilised õppepäevad
säästva renoveerimise ja restaureerimisalane kirjandus,
kogume ja pakume taaskasutuses vana ehitusmaterjali,
müüme Majatohtri kaupa.

Avatud:
esmaspäeval ja teisipäeval kell 10-14
telefon 5 81 81 261
e-post: paide@srik.ee

Tiraaž: 1000 eks. Leht on trükitud Kuma trükikojas.
Antakse välja: üks kord kuus.
Väljaandja: KoosOleku Toimetus (Kodanikuühiskonna Sihtkapitali toetusel läbi Järvamaa Vabatahtlike Keskuse ja Paide SRIKi)
Toimetajad:
Heli Aade (heli@komitee.ee)
Alo Aasma (alo@paide.ee)
Rainer Eidemiller (rainer@weissenstein.ee)
Maiko Kesküla (maiko@jarvamv.ee)
Kontakttelefon: 58181261
E-post: ajaleht@weissenstein.ee

Toimetuse asukoht: Paide kogukonnakeskus (Tallinna tn 11, 72713 Paide)
KoosOleku väljaandmist saab toetada annetusega Säästva Renoveerimise Infokeskuse Paide Ühenduse pangakontole nr 221050527752 (Swedbank)

KoosOleku väljaandmist toetab: KÜSK Kodanikuühiskonna Sihtkapital